

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania W. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2017 r.,
skargi ubezpieczonej W. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt V Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 4 grudnia 2014 r. oddalił apelację wnioskodawczyni od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 15 września 2014 r. oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmawiających jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 stycznia 2014 r. do 1 czerwca 2014 r.

Wnioskodawczyni w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 4 grudnia 2014 r. zaskarżyła ten wyrok w całości. Zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 4 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy skarżąca podlegała nieprzerwanemu

ubezpieczeniu chorobowemu przez okres odpowiadający 30 dniom, a niezdolność do pracy powstała w okresie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Skarżąca wskazała, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, ponieważ brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. W uzasadnieniu skargi argumentowała, że Sąd pierwszej jak i drugiej instancji właściwie ustaliły stan faktyczny, a mianowicie, że wnioskodawczyni była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie [...] w K. od 1 listopada 2013 r. do 30 listopada 2013 r., a zaświadczenie o niezdolności do pracy otrzymała od 2 grudnia 2013 r. Zdaniem skarżącej, Sąd drugiej instancji dokonał błędnego obliczenia okresu karencji – 30 dnia nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, co w realiach tej sprawy jest równoznaczne z okresem zatrudnienia skarżącej w ww. Przedsiębiorstwie. Skarżąca wskazała dalej, że przepracowała równe 30 dni, będąc zatrudniona na cały etat, a więc dokładnie tyle, ile wymagane jest, by spełnić warunek z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy. Zdaniem skarżącej Sąd drugiej instancji naruszył przepisy prawa materialnego poprzez ich niezastosowanie, ponieważ 30-dniowy okres zatrudnienia skarżącej jest faktem, który nie podlega ocenie. Tym samym, o ile nie można zarzucić Sądowi błędnej oceny dowodów, to według skarżącej należy postawić zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego niezastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Odwołując się do poglądów wyrażonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga jest oczywiście bezzasadna, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie zostałaby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy oddaliłby ją (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13;

postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2014 r., I BP 10/13, LEX nr 1646038).

Skarga wnioskodawczynie podlega oddaleniu, ponieważ jest ona oczywiście bezzasadna w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Wniosek ten wynika z jednoznacznej treści art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r., o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372). Zgodnie z tym przepisem ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Z treści tego przepisu wynika, że prawo do zasiłku chorobowego nie nabywa osoba, której okres podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowego wyniósł dokładnie 30 dni, a która w pierwszym dniu po upływie tego okresu nie podlega już obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu. W tym przypadku nie zostaje spełniony warunek nabycia prawa do zasiłku chorobowego w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, to jest „upływ 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego”. Do takiej osoby nie znajdzie również zastosowania art. 7 pkt 1 ww. ustawy przewidujący świadczenie o charakterze wyjątkowym – tj. zasiłek chorobowy za okres niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Wniosek ten wynika z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z tym przepisem, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia w przypadkach określonych art. 4 ust. 1 ww. ustawy.

Z tych powodów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.